

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitvr Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In ſeptem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

Cap. IX. In Ecclesiasticis viris splendere debet paupertas spiritûs,
mortificatio cupiditatis, & inordinati ad cognatos amoris; ac liberalitas in
pauperes.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

charitas est faber fortissimus, dissoluens cornu inuidiæ: quia gaudet de aliorum promotione, sibi que honori tribuit, quod alij, qui eiusdem Ecclesiæ sunt membra, in honore habeantur; alienas prosperitates tanquam proprias reputans. Denique mansuetudo & patientia, tanquam strenuus faber, malleo tolerantia frangit furiosos iræ impetus, reprimitt que quos illa excitat motus. Muniti igitur Ecclesiastici quatuor his virtutibus, conseruabunt in pace Rempubicam & Hierarchiam suam; repellent que ab ea hostes omnes, qui illam turbare solent. Nec tamen his contenti esse debent; sed conari reliquos læcularis Reipublicæ Ciuēs etiam pacificare; & instar peritorū fabrorum *g malleo verbi Dei, & aptis rationibus, & exemplis conterere petram*, ac dissoluere omnia, quæ pacem communem turbant. Nam (vt S. Hieronymus ait) qui vitia destruunt, virtutes ædificant; omnesq; Sancti, qui hæc remedia possidentes, instaurant Ecclesiam; fabri appellandi sunt. Nam qui destruit ambitionem, plantat humilitatem; & qui cupiditatem, inuidiam & iram extirpat: is charitatem & mansuetudinem animæ inserit. Quia igitur viri Sancti his remedijs fideles promouent in rebus Diuini obsequij, dicuntur fabri & artifices spiritualis huius ædificij, & ferrariæ huius officinæ: qua verè ædificatur, reparatur, & perficitur Ecclesia, & tota ipsa Respublica. Sed quoniam quatuor hæc vitia, & virtutes ijs contrariæ res innumeras habent, quibus fouentur circa Ecclesiastica ministeria; dicemus particularia omnium in decursu sequentium tractatum.

CAPVT IX.

IN ECCLESIASTICIS VIRIS SPLENDERE DEBENT
*paupertas spiritus, mortificatio cupiditatis, & inordinati ad cognatos
 amoris; ac liberalitas in pauperes.*

VRE MERITO S. LVCAS REFERENS PRIMORVM Christianorum vnitionem, ei coniunxit voluntariam paupertatem, quam omnes sectabantur; dicens, eos a habuisse omnia communia: nam *uaxdidisse possesiones; & earum pretium ad pedes Apostolorum posuisse.* Quæ narratione insinuat, Spiritum sanctum eis inspirasse utrumque simul: ed quod illa duo valde se mutuo iu-

uent. Nam vbi perfecta est vnio, & anima vna, & cor vnum propter amoris magnitudinem & perfectionem: mox sequitur communicatio reliquarum rerum externarum, quæ spectant ad fortunæ bona: iuxta celebre ac decantatum dictum antiquorum: *amicorum omnia sunt communia.* Ex quo Philosophus quidam deducebat, quod cum iusti sint amici Dei, Deus que sit Dominus rerum omnium: etiam iustos esse omnium domi-

Ambros.
 2. officio-
 rum. c. 14.

1er. 29. 15.

a. A. 2. 4.
 1. 1. 3.

So. raris, &
 Di. genes,
 Di. nyf. Phi.

nos. Et alter dicebat: diuitem non esse verè amicum pauperis, nisi diuitias suas ei communicet. Et cuidam viro potenti, dicenti, se magna amicitia coniunctum esse cuidam pauperi: ridens respondit: si tantus es eius amicus, quomodo tu es diues, & ille pauper? Quoniam igitur supernaturalis amicitia, quam Spiritus sanctus primis Christianis communicabat, erat valde perfecta: statim (ait S. Augustinus) erupit pius affectus spoliandi se rebus omnibus, vt eas facerent communes. Vt quibus erat vna fides, esset vna substantia; & quibus erat communis Christus, communis esset & sumptus. illa autem proprietatis exspoliatio, efficax erat medium, quo vnio conseruaretur. Quia (vt S. Chrysostomus dicit) auferbat ex medio duo illa frigida verba *meum & tuum*, quæ causa sunt omnium discordiarum, litium, ac turbationum, quæ sunt in hoc mundo. Hæc tamen voluntaria paupertas multò magis eluxit in discipulis, Euangelij Ministris: cuius rei testimonium subiicit S. Lucas, cum peculiarem facit mentionem Sancti b. Barnaba Leuita, qui fuit vnus ex septuaginta duobus discipulis: & cum haberet agrum, vendidit eum, & attulit pretium, & posuit ante pedes Apostolorum, vt moris erat, in signum, quòd omnino exerat pecuniæ illius dominium; & (vt Sanctus Hieronymus ait) in corde suo illam contemneret, ac in terram proieceret: vt eam Apostoli conculerent; & pro suo arbitrio de ea disponerent. Et quoniam ipse sanctus Barnabas magno feruore initium dedit insigni illi rerum suarum exspoliationi, vt cæteri Euangelij Ministri ipsum imitarentur: Apostolicus nomen commutarunt; prius enim Iosephus appellabatur, & postea dictus est Barnabas: quod significat *filium consolationis*: propter consolationem quam toti Ecclesiæ allaturus erat exemplo & prædicatione sua. Hanc voluntariæ paupertatis viam sectati sunt felicissimis illis temporibus Sacerdotes, & Ecclesiastici: ita vt nihil haberent proprij, sed speciali voto ad eam seruandam se obstringebant, iuxta dicta in proximo capite; & in secundo insinuata. Et hoc, ait S. Hieronymus, significare coronam, quam Clerici in capite gestant. Ratio capitis est temporalium omnium depositio. Illi enim (scilicet Clerici) victu & vestitu contenti, nullam inter se proprietatem habentes, debent habere omnia communia. Et, qui Deum habet in hæreditatem, nihil extra ipsum proprium habere debet: & si extra ipsum Dominum aliquid proprij habeat, non erit particeps ipsius Domini. Et S. Prosper Aquitanicus refert de S. S. Paulino & Hilario, quòd cum essent ex proprio patrimonio valde diuites, omnibus suis bonis renuntiarint, ea vendentes & pauperibus distribuentes: ita vt ex communibus Ecclesiæ bonis, & quidè cum magna moderatione alerentur. Eandem quoq; Regulam Clerici omnes seruabant, quos S. Augustinus in suis monasterijs habebat: vbi voto se obstringebant non habendi aliquid proprij

laciel. vide
Lorum in
loca citata

Serm. 25. de
verb. Apost.

cc

cc

cc

Homil. 7. §
12. in Acta.

b. Act. 4. 36
vide Lorinū
Epist. 8. c. 7.

12 q. 1. c. duo
sunt.

S. Aug. Ser.
11. ad Frat.

in Eromo

Hieron.
Epist. ad N.

post. 12. q. 10.

Lericus. c.
Expedi. c.

Nolo c. ro
dicat. s.

§. I.

CVM AVTEM seueritas heroicæ ad eam perfectionis iam cessauerit, liceatque nunc Sacerdotibus & Ecclesiasticis propria aliqua possidere: expediat explicare, quamnam perfectionem in hac rerum possessione habere debeant, accedentes, quantum fieri poterit, & gradus ipsorum exigit, ad paupertatem spiritus, quam professi sunt Regulares. Hæc enim virtus, ut tertio tomo est dictum, varios habet gradus, etiam in ipsis Religiosis; alios alijs seueriores: & in suo gradu etiam pertinet ad Ecclesiasticos. Qui duo genera bonorum temporalium habere possunt: quædam ex patrimonio proprio, quorum habent verum Dominium, ac proinde possunt liberè de eis disponere, more Sæcularium: seruatis tamen Regulis prudentiæ, quæ dux est bonorum operum, & medium adhibet in omnibus rebus; & Ecclesiasticis maiorem adhibet exactiorem, quam sæcularibus, ratione status sui perfectioris, ut mox videbimus. Alia bona possident ex redditibus Ecclesiasticis, quos eis assignat Ecclesia ratione officij & muneris, quod in ea gerunt: quales sunt Decimæ, & reliqua Beneficij, Præbendis, & Episcopatibus annexa. Quorum bonorum, ut grauiissimi Doctores affirmant, Ecclesiastici non verum dominium, sed tantum usum fructum, & administrationem habent, tanquam fideles administratores & dispensatores Christi Domini nostri, eiusque Ecclesiæ: cuius voluntas est, ut ipsi ad seipsos, domum, & familiam suam alendos quod decens est, expendant; reliquum verò intelligant, non esse ipsorum, sed pauperum; ac proinde teneri illud exponere in elemosynas, piæque alia opera Diuini cultus. Et hac ratione Ecclesiastici profitentur veram paupertatem, cum huiusmodi bonorum dominio verè careant, solumque habeant usum cum onere ex recta iustitia distribuendi, quod ipsis superest. Quamuis tamen Ecclesiastici Deum timentes, propriamque perfectionem ex animo optantes, sententiam hanc tantquam securiorem eligant; & iuxta eam se gerant, ut sanctitatem obtineant, quam sectantur. Iam tamen tanquam valde probabile receptum est: ipsos habere verum dominium reddituum huiusmodi Ecclesiasticorum; nec teneri ex iustitia, quæ malè expenderint restituere. Habent tamen dominium quantum ad usum adstrictum & limitatum iuxta Sacrorum Canonum Decreta, ut sensim explicabimus.

IN PRIMIS, ut à remotioribus re aggrediamur: Ecclesiastici in utroque genere bonorum temporalium seruare debent paupertatem spiritus cum omni sua perfectione, quoad affectum interiore, mortificantes viriliter quamcunque cupiditatem, & inordinatum ad bona, quæ iam habent, aut habere fatagunt, affectum; ita ut parati sint, ad ea deserenda, aut distribuenda, quodocunque opus erit, ad obediendum Dei præceptis, & præstandum quod ipse eorum status requirit. Cum autem exile habent patrimonio,

Tract. 6. c. 5.

S. Thom.
 Quodlib. 6.
 a. 12. 2. 2. q.
 185. a. 7.
 Nauar. de
 redditibus
 Eccles. Et in
 Manu. c. 27.
 n. 75.
 Sorus lib. 10.
 de Insti. q. 4.
 a. 3. c. 4.
 Sarmiento
 Tractat. de
 redditib. Ec-
 cle. p. 4. l. 3.
 c. 6.
 Cordua.
 lib. 1. c. 18.
 Bannes. 2. 2.
 q. 23. a. 6.
 dubio vlti-
 mo. Et alii
 multi.

I

rimonium, aut redditus exiguos; plus horrere debent auaritiã, quæ prætextu necessitatis ad sustentationem decentem animum inuadere solet. Nam, vt non noceret moderata cura quærendi per bona media, quod est ad id necessarium; ita grauius offendit inordinata idem assequendi cupiditas. Quæ faciliè inclinatur ad quærenda etiam superflua; & per media ipso statu indigna. Si enim vniuersim & in omnibus hominibus verum est, quod Apostolus dixit: *a radicem omnium malorum esse cupiditatem*: quomodo non idem efficiet in Ecclesiasticis? Præclare id perpendit Sanct. Ambrosius in eum Apostoli locum, dicens: Nihil tam asperum, tamque perniciosum est, quam si Ecclesiasticus, maximè qui in sublimi loco est, diuitijs huius sæculi studeat. Quia non solum sibi ipsi, sed & cæteris obest, contrariam enim formam dat hominibus; necesse est enim multos imitatores eius existere ad perditionem. Quantò enim honorificentior ordine est, tantò magis suadet, imitandum se, maximè in hac re, quæ in ista vita procliuius est. Nullum enim est malum, quod non possit admittere auaritia; est enim omnium malorum radix, vt voti sui compos euadat. Ex quo etiam prodeunt negotiationes in rebus profanis, contra dignitatis huius celsitudinem. Et interdum adeò crescit, vt, teste S. Augustino, etiam Simonæ sit radix in administratione sanctorum Sacramentorum. Quare summo studio oportet laruam huic hosti deponere, & perniciosam adeò radicem ex anima sua euellere, comprimendo, mortificando quamcunque cupiditatem, & inordinatum affectum in ea exurgentem; & amplectendo externam paupertatem in eo gradu, quo Deus vult, vt eam teneant: vt sit vera paupertas spiritus, & voluntati Diuinæ conformis; summas reputantes diuitias, propria ipsius status ministeria; & cum Sanct. Augustino dicentes: nihil habentes, omnia, Christum possidendo, simus possidentes: in quo omnia inueniemus.

Ex interiori hac reformatione orietur intentio pura, & ab omni temporalis lucri respectu in ipsis ministerijs expedita. Grauiissima enim est auaritiæ inordinatio, ea præstare, ob temporale stipendium præcipuè: quale est sacrum facere, præcipuè ob eleemosynam seu mercedem; accedere ad chorum ob solas distributiones; aut Canonicas horas legere ob redditus beneficij obtinendos. Rectæ enim rationi opponitur, quòd tam parui fiant ministeria adeò sacra, vt fiant præcipuè ob terrenos fines. Hæ sunt querelæ Domini Dei nostri de Sacerdotibus, & Leuitis antiquis, cum dixit: *b Quis est in vobis, qui claudat ostia, & incendat altare meum grauius? non est mihi voluntas in vobis, dicit Dominus exercituum; & munus non suscipiam de manu vestra*. Atque si dixisset: quamuis Ministri templi mei temporale stipendium pro suo labore accipiant, vt se alant: nolo tamè eos officium suum ob finem adeò vilem præcipuè facere; sed seruire mihi

a 1. Tim. 6
20.
Ibidem.

Serm. 37, ad
Fratres
rom. 10.

Suprà.

2.

b Malach.
1. 10.

gratis, eò quòd sim, qui sum; & propter beneficia, quæ illis præsto; & bona spiritualia & æterna, quæ illis conféro, & promitto. Non enim oblequia mihi placent ob tales fines præstita, & animo mercenario: ita vt, temporali illa mercede cessante, desinerent mihi seruire. Quærant primò obsequium meum, & tanquam accessorium respicere poterunt proprium commodum, & vilitatem. Ex quo facilè apparet lethale peccatum esse, huiusmodi munia tali intentione exequi: quando præceptum ad ea præstanda obligat. Nam, qui ordine Sacro insignitus Diuinum officium persolueret ea præcipuè intentione, vt beneficij sui redditus retineret; ita vt, hoc sine sublato, officium legere prætermitteret, lethaliter peccaret. Et si Parochus tali animo Sacramèta administraret, cum adest grauis necessitas, quæ illum ad id obliget; etiam peccaret lethaliter. Seruiant itaque Deo Ecclesiastici in suis ministerijs gratis, si perfecti esse volunt; ostendentes, se non seruire quasi seruos, aut mercenarios; sed quasi filios Dei; & Pastores gregis, cœlestis sui Patris. Et intelligant quòd magis ipsi à cupiditate expeditos se ostenderint; eò amplius Deum ad futurum ad temporales ipsorum necessitates reparandas, cum ea liberalitate, & in eo gradu, quo ad bonum ipsius animæ expedit. Et hanc existimat Sanct. Chrysostronus causam vnam fuisse, ob quam Spiritus Sanctus primis Christianis inspirauerit, vt venderent quæ haberent, & pretium ponerent ad pedes Apostolorum, vt ipsa experientiâ discerent Diuinæ prouidentie studium circa illorum sustentationem; & quod in hac vita centuplum eis redderet, quam eius gratiâ & amore reliquissent. Nec propter ea, quæ dicta sunt, censendi sumus neg. relictum esse, & ordinationi Diuinæ prouidentie conforme, petere & accipere stipendium, quod promore in Ecclesia datur ob Ecclesiasticorum ministeria; & fideles teneri ea illis date, nec eos cogere ad gratis seruiendum. Nam, vt Apostolus ait: *c. Qui bene præsumt Presbyteri, duplici honore digni habeantur, maxime qui laborant in verbo & doctrina.* duplicem appellat honorem (vt explicat Sanct. Thomas) reuerentiam eis debitam ob dignitatem Sacerdotum, & Magisterij; & ob stipendium ad victum & amicum eorum necessarium; & idè addit: *d. dicit enim Scriptura: non alligabit os boui trituranti; & dignus est operarius mercede sua. e. Et quis, inquit, militat suis stipendijs unquam? quis plantat vineam, & de fructu eius non edit? quis pascit gregem, & de lacte gregis non manducat? & qui spiritualia seminat non magnus est, si metat carnalia. Et qui altari deseruiunt, cum altari participant; vt inde viuant. Hæc omnia (vt ait Apostolus) rationi & iustitiæ sunt consentanea: quamuis ipsemet, (vt altiore se sectaretur perfecti onem, & cor suum ostenderet ab huiusmodi commodis expeditum) non volebat talia stipendia accipere; sed laborabat manibus suis, vt ex illo labore viveret. Alij tamen Apostoli illud accipiebant ne valdè puro ac perfecto.*

Hom. 53. ad
populum.
Vide Lorinū
in Act. 4. 35

c. 1. Tim. 5.
17.

Il. 1. lam.
d. Et Deut.
25. 4.
Mat. 10. 10.
Luc. 10. 7.
e. 1. Corin.
9. 7. 11.

Neque hic aliud reijcimus ac damnamus, nisi quod huiusmodi lucra temporalia tanquam præcipuum finem Ecclesiastici ministri recipiant; quasi esset aliqua negotiatio & commercium; quòd est planè Evangelica puritate valde indignum. Propterea enim S. Hieronymus ad Nepotianum scripsit: Ne lucra sæculi in Christi quæras militia; nec plus habeas Sacerdos, quàm cum Clericus esse cœpisti. Negotiatorem Clericum, & ex inope diuitem factum, quasi quandam pestem fuge, facile enim suam auaritiam, prauosque mores tibi affricabit. Ignominia omnium Sacerdotum est proprijs studere diuitijs. Quæ sententia non reprobatur Decimas, redditus, & stipendia Beneficiorum; sed cupiditatem diuitias ex eis congregandi. Ac propterea valde suspecta sunt desideria, quibus moderni ECCLESIASTICI cupiunt, ad pinguiora beneficia & præbendas promoueri; etiam si alias sufficientem habeant sustentationem. Si enim alia ratio & motiuum non adsit, quàm quòd Episcopatus, aut præbenda sit pinguior; manifestum est ambitiosi animi indicium. Et quamuis desiderium illud obtegatur prætextu maiores elemolynas faciendi, si redditus sint ampliores: DEVS tamen DOMINVS noster penetrabit oculis suis, an sub ouina pelle, & simplici lateat animus lupi esurientis, ad suam explendam cupiditatem.

EX DICTIS sequitur tertium documentum ex doctrina Sancti Hieronymi, vt Ecclesiastici, reformatâ intentione in suis ministerijs, etiam reforment magno studio electionem mediorum, quæ adhiberi soleant ad sustentationem propriam, aut patrimonij sui augmentum: ita vt ab ijs omnibus abstineant, quæ speciem habent auaritiæ & negotiationis profanæ; nec vlli commercio aut occupationi sæculari dent locum in eo gradu, quo per Sacros Canones prohibentur: & quo magis ab eis recesserint; eò ipsi erunt perfectiores, poteruntque maiori cum quiete & pietate munda sua obire. Nam, vt Sacri Apostoli in quodam Canone dixerunt: nullus potest duobus Dominis bene seruire, & Christus ipse Dominus; f. *Non potestis Deo seruire, & mammonæ;* ac multò minus Deo & auaritiæ, & sacris Ministerijs, simul & negotijs profanis. Et vt S. Cyprianus notat, cum Sacerdotibus & Clericis præcipue loquitur Apostolus, cū ait: *g. Nemo militans Deo implicat se negotijs secularibus.* Dedecet enim Diuinis ministerijs mancipatos, pecuniæ seruire, & negociationibus sæculi implicari. *Non sæculi* (ait S. Augustinus) *sed eorum, quæ Dei sunt, negotiatores sumus.* Et cum Christus Dominus noster (vt aduertit S. Chrysostomus) *ieicit de templo negotiatores,* vt significaret, quàm procul à domo Dei tales negociationes esse debeant, propter magnam turbationem; quam adferunt; & quòd vix absque fraudibus, prædis, alijsque iniustitijs & auaritijs exerceri possint; quantò minus volet, Ministros Catholicæ suæ Ecclesiæ, eis-

dem

Epist. ad Nepotian. omnia habet; sed disiunctim.

”
”
”

21. qu. 3. per totam.

D. 86. c. Peruenis. C. no. 80.

f. Mat. 6. 24.

Lib. 11. Epist.

9. & refert.

21. q. 3. c.

Cyprianus.

g. 2. Tim.

2. 4.

Serm. 27. ad Fratres.

Homil. 38.

Impofecti.

D. 8. 8. c. eii.

iens. & c.

quoniam ex

S. Augu. in

Pfal. 70.

6 Psal. 70.
5.

in eum locū.

Epist. 1. ad
Iacobum.

Seff. 25. De
creto de Re
form. c. 1.

Tract. 5. c. 23
ponitur tre-
mendum
exemplum

dem irretiri? & cum Dauid dixerit; h *Quoniam non cognovi literaturam* (sive negotiationes) *introibo in potentias Domini*; quasi diceret: quod ignarus essem rationum & computationum, commerciorum & negotiationum, illis omissis, accessi ad potentias Domini; quia, vt S. Augustinus explicat, huiusmodi occupationes ineptum hominem reddunt ad agendum cum Deo. Æquum igitur est, Sacerdotes & Ministros Euangelicos negotiationes illas deserere: siquidem ex officio debet intrare in sancta Sanctorum, & opera Diuinæ omnipotentiz considerare, & familiariter cum Deo suo agere, & horas Canonicas legere, fundendo orationes pro fidelibus omnibus. Et hoc nomine refert Sanct. Clemens, dictum sibi à S. Petro: multum refert, vt sine reprehensione viuas, & cum omni diligentia expeditas te ab omnibus huius vitæ occupationibus: pro nemine fide iubeas, nec alicui in litibus patrocineris, nec in negotia secularia te ingeras. Non enim fecit te Deus iudicem causarum secularium, nec earum curam tibi iniunxit: ne fortè huiusmodi negotijs immerfus, non possis tuis ministerijs attendere.

§. II.

VT ECCLESIASTICI ab omni cupiditate sint magis expediti, necesse est, eos virili animo mortificare inordinatum ad consanguineos & cognatos affectum: ex quo non mortificato grauissima incommoda & difficultates oriri solent: quod eos promouere & locupletare possint. Quod testatur S. Tridentinum Concilium, agens de Episcopis, & explicans: idem de reliquis Ecclesiasticis esse intelligendum; quam maxime (inquit) potest, eos sancta Synodus monet, vt omnem humanum hunc erga fratres, nepotes, propinquosque carnis affectum, vnde multorum malorum in Ecclesia Seminarium extat, penitus deponant. Quæ autem grauiora damna esse possunt: quàm eos facere quasi hæredes suarum dignitatum; aut illis, etiam si indignis, similes alias procurare, & quasi primogenituram in eis erigere; & vt eos locupletent, elemosynas pauperibus denegare; adeoque anxios de eorum promotione esse, quasi proprii essent filij? Ex quo ortum habuit decantatum illud carmen:

Cum factor rerum priuauit semine Clerum:

Ad Sathana uorum successit turba nepotum.

Cuius hic est sensus: cum Deus prohibuisset Clericos habere vxores, & filios procreare: Sathan, vt sui voti compos euaderet, loco filiorum illis constituit nepotes: qui non minus eos impediunt, & ab officio retrahunt, quàm si essent proprii filij. Quod si ob Dei obsequium matrimonio renuntiarunt, iurique filios procreandi: quanta stulticia est, curis nepotum & propinquorum carnalium ita sese implicare, vt eorum causa pereant? Mortificent igitur prauum huiusmodi affectum, memores eius, quod

Moyle

Moyſes de Leuitis & Sacerdotibus antiquis dixit: *a Qui dixerunt Patri ſuo, & matri ſua: Nefcio vos, & fratribus iuis: ignoro vos. & nescierunt filios ſuos. Hic uſtodiuerunt eloquium tuum, & pactum tuum ſeruauerunt.* Et in hoc ſenſu dixit S. Ambroſius: Cui portio Deus eſt, nihil debet curare, niſi Deum: ne alterius impediatur neceſſitatis munere. Hæc enim eſt vera Sacerdotis fuga, abdicatio domesticorum, & quædam alienatio chariſſimorum: ut ſuis ſe abneget, qui ſeruire Deo elegerit. Peculiari enim ratione ſibi applicandū debent illud Saluatoris: *b Si quis uenit ad me, & non odit patrem ſuum & matrem, & fratres & ſorores: non poteſt meus eſſe diſcipulus.* Cū igitur Sacerdotes, & Eccleſiaſtici ſingulariter profiteantur ſe diſcipulos Chriſti: merito debent odiſſe carnis cognatos in eo gradu, quo illi ſunt impedimento, quò minùs ſui ſtatùs munia & obligationes impleant. Non tamen propterea negamus, naturalem obligationem propinquis ſuis ſubueniendi; ſi illi egeant, & quidem multò plus, quàm ijs, qui nullo propinquitatis iure ſunt iſtis coniuncti. Neque id prohibent Sacri Canones: ſed id tantùm commendant, ne titulo tantùm cognationis eis de bonis Eccleſiæ proſpiciant; ſed titulo tantùm propinquorum pauperum: talem in hac re moderationem adhibentes, ut non uelint illos locupletare cum detrimento uerorum pauperum.

VLTERIUS tamen progredi merito debet Eccleſiaſticorum perfectio: ut ſcilicet inordinatos etiam affectus ad corporis delicias, & ad pompas, ac mundi uanitates mortificent: eorum ſiquidem cauſa ualdè ſolet augeri cupiditas bonorum temporalium, & prauus eorum uſus: cum ſcilicet ea expenduntur in ſplendidis conuiujs, uſtibus, domeſtica ſupelleſtili, ſtipatione plurimorum domeſticorum; non Chriſtiano, ſed mundano ſplendore. Quod totum per Sacros Canones eſt prohibitum, ut inferius, cum agemus de Episcopis, dicemus. Sufficiet nunc id confirmare S. Bernardi grauibus, & ad rem noſtram accommodatis uerbis: uiuat Clericus de altari; ſed non ſuperbiat, non luxurietur, non ditetur. Non ſibi de bonis Eccleſiæ ampla palatia fabricet, mutans quadrata rotundis; nec loculos inde congreget; nec in uanitate aut ſuperfluitate diſpergat, non extollat de facultatibus Eccleſiæ conſanguineos ſuos, ſed dictum Apoſtoli ſeruet: *c Contenti ſimus habentes alimenta & quibus tegamur;* non quibus laſciuiamus, non quibus ſuperbiamus, non quibus mulierculis aſſimulaſtri; aut mundanis placere ſtudeamus. Quod totum parit cupiditas, eiùſque ſoror ambitio mundana; neque ſic honore, ſed ignominia afficiunt ſuam dignitatem: reddentes ſe filijs huius ſæculi ſimiles: ideoque locum in illis habet quod ſcriptum eſt: *d Erit ſicut populus ſic Sacerdos:* Quia Sacerdotes degenerant ad uitia miſeri populi; is uerò malum exemplum accipit à Sacerdotibus. Studeant itaque Eccleſiaſtici (ut ait S. Auguſtinus) ſi perfecti

*a Deut. 33. 9.
Lib. de fuga
Seculi c. 2.
Et referitur
2. q. 1. c.
Cui portio.*

b Luc. 14. 26.

*S. Thom. 2.
2. q. 33. a. 9.
ex 8. Art.
lib. 1. Offic.
c. 30.*

*Tract. 7. c.
14.
in Decla-
mat. ſuper
id: Ecce no-
reliquimus
omnia. Co-
lumna 7
c. 1. Tim. 6. 8
Epiſt. 2. ad
Falconem.
§ 4. 2. ad
Henri Ar-
chiep.
d. Offic. 4. 9.
Serm. 32. ad
Fratr. D. 4.
c. Episcopos
& Trident
Sess. 25. c. 1
de Reforma*

esse volunt, gerere se tanquam pauperes, etiam si sint diuites; paucis contenti in proprias expensas, quo ad victum, vestitum, domesticam suppellectilem, & numerum famulorum; abscindentes quod superfluum est, & feliciores se ipsos iudicantes, quod poterunt paucioribus vitam suam ducere: ut plura supersint pauperibus distribuenda.

Et Hoc vltimum est in quo debent Ecclesiastici eminere: coniungentes paupertatem spiritus cum virtute liberalitatis & misericordiae, ad reparandas pauperum necessitates: expendentes in hoc, quicquid ipsis superest ex suis patrimonijs & redditibus, & nominatim Ecclesiasticis: qui non ipsorum sed pauperum sunt, exceptis ijs quae ad suam domum & familiam sunt necessaria; aut illud onus habent adiunctum, & arctiorem coniunctam charitatem, quam diuites saeculares, ad profusiores faciendas eleemosynas ex superfluis. Quod si non faciant, censentur infideles esse Christo Domino nostro, eiusque Ecclesiae contra fidelitatem, quam seruare tenentur; & confidentiam de eis conceptam, cum huiusmodi redditus eis traderentur, & committeretur ut egentium eissent protectores. Existiment: *e beatius esse, iuxta verbum Domini, dare quam accipere; & Equo gratis acceperunt gratis esse dandum.* Gratis enim beneficia acceperunt, & copiosos adeo redditus & eleemosynas, quas fideles Ecclesiae sunt largiri: reddant igitur liberaliter & gratis, quod ipsis superest, pauperibus: si enim *g dederint, etiam ipsis dabitur; & qua mensura mensi fuerint, remetetur eis.* Si Sanct. Basilius, S. Ambrosius & alij S. Patres valde seuerè commendant diuitibus saecularibus, ut ex omnibus sibi superfluis eleemosynas indigentibus largiantur: quanto maiori seueritate id praestare debent Ecclesiastici? Fidelibus omnibus commendat Sanct. Augustinus, ut Decimas Ecclesiae soluant; alioqui fore reos coram Deo, propter damna quae pauperes patientur in magnis suis necessitatibus. Supponit enim: Clericos debere eleemosynas facere ex Decimis. Additque: ut ex nouem illis partibus fructuum illis remanentium, & expensis moderatis ad vitam ducendam, quod supererit, reponant per eleemosynam in thesauris caelestibus: quanto igitur magis id committet Ecclesiae Ministris, qui in eum finem suos accipiunt redditus? Ideoque concludit: quidquid nobis Deus, plus quam opus est, dederit: non nobis specialiter dedit; sed per nos alijs erogandum transiit. Quod si non dederimus, res alienas inuasius. Quia non sumus fideles Domino, ea nobis largietur. Meminerint Ecclesiastici, illius h. Samaritani, qui incidit in pauperem illum a latronibus despoliatum & semivivum relictum, qui misericordia motus alligavit vulnera eius, infundens oleum & vinum, duxitque in stabulum, & ex pecunia, quam habuit, dedit stabulario, ut curam illius haberet, ac promisit; quodcuq; supererogaretur, se in reditu reddurum. Ex quo facto merito pudorem concipere debuerunt Sacerdos & Leuita, utpote crudeles erga eundem pauperem; nam transeuntes pro-

6 Act. 20. 35
f. Mat. 10. 8

g Luca 6. 38
Serm. ad diuitios auaros
in Luca c. 1

Serm. 80, D
refertur
47. 6. Sicut
Ser. 219. de
109. 10. 10.
S. Tho 2. 2.
q. 23. art. 5.

h. Luc. 10. 33

pè eū, nullā eius curā gesserūt. Vt ex hoc Sacerdotes ac Leuitæ nouæ legis, cæterique Ecclesiastici intelligant: debere se misericordiæ viscera induere erga pauperes; & ex pane, vinoque, quod domi suæ habent, & nummis sibi residuis subuenire debere fami, & aliis pauperum necessitatibus; & infirmis indigentibus prospicere. Id quod nominatim incumbit illis, qui curā habent spiritualibus necessitatibus prospiciendi. Ad quas reparandas viam præparant. si temporalibus necessitatibus subueniant.

Hæc sex sunt præcipua, in quibus debent Ecclesiastici eminere, circa bona temporalia, quæ habent: quæ tamen eadem fusiùs confirmabimus tractatu septimo, dum ea addemus, quæ ad Episcopos & Prælatos spectant.

CAPVT X.

CASTITAS PERPETVA ANNEXA EST ORDINI SACRO, & Statui Sacerdotali propter eius Ministeria: quæ ad eam conseruandam multùm conserunt.

ANTA EST SACRI ORDINIS, ET STATVS SACERDOTALIS speciatim excellētia, vt Deus Dominus noster noluerit eum esse solum, sed bene stiparū.

Quamuis autē noluerit eos, qui in illo sunt Statu, obligare vt statui Religioso sese manciparēt, vt prædictū est: (voluit enim imbecillitati humanæ sese accommodare) non voluit tamen eosdem addicere se statui

coniugali; qui, etsi bonus sit, est tamen imperfectus; sed statui continentiar, qui Angelicus est, ac Diuinus, vt tractatu secundo tomi tertij est dictum: quem vt exaltaret, voluit voto castitatis ad eū solenni confirmari: vt, qui in eo statu sunt, eo ipso reddantur inhabiles, & inepti ad Statum matrimonij. Cū enim Sacerdotalis ipsa dignitas ita sit perpetua, vt sit impossibile, eam ex anima euellere: ideo expediebat, vt etiam continētia esset perpetua. Et hi duo status ad eū proprij Legis Euangelicæ, tanquā duo germani fratres coniungerentur. Vt enim ipse Christus Dominus dixit: *a non mittitur vinum nouum in vres veteres, qui facile rumpuntur, & vinum effunditur: sed vinum nouum in vres novos mittitur, & ambo conseruantur.*

Quare noua Sacerdotij Euangelici dignitas, quæ musti instar semper feruentis, nouam quandam & feruentem exigit vitam: non debuit cum antiquo & veteri matrimonij Statu coniungi, qui per multas partes rumpitur, & in multas curas distrahitur; sed cum nouo Statu continētiæ, quæ ad eum vitæ feruorem conseruandum plurimum conferret. De Sacerdotibus Aegyptijs dicit S. Hieronymus, quod postquam Deorum suorum seruitio sese mancipabant, vivebant in templo cum magna continētia: ad quam perfectiùs conseruandam, abstinēbant à carne & vino; erantque valde temperati: iudicantes, Statu Sacerdotalem non

Mat 9.17

ib. i. adu. s. i. i. i. i.